

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κί' ἐννιακόσα
κί' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — δ' ἔτι φράγχα εἶναι μόνο ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ ἄσ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κί' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὀκτώ μηνὸς Ἀπρίλην.
φιλοῦντ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ποῦντος δύο κί' ἑπτακόσα,
Πασχαλὶ καὶ γένετμα τόσα.

Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους πρὸς τοὺς φίλους τοὺς χωρτάτους.

Εἶπεν ὁ Κόντης χαρπὸς
πρὸς τοὺς κυρίους βουλευτάς :
«Νῦν ὁ μεγάλος μας σκοπὸς
συνεπληρώθη κατ' αὐτάς.

Νῦν ἐκορέσθημεν τιμῶν,
νῦν ἐδοξάσθη δι' ἡμῶν
τὸ κράτος καὶ τὸ κόμμα,
κί' ἔμειναν ὄλοι πτώμα.

Ἐγὼ σὰς ἀπεκοίμισα
καὶ σεῖς μ' ἀπεκοίμισατε,
κί' ἐγὼ σὰς ἐξετίμισα
καὶ σεῖς μ' ἐξετίμισατε.

Μόνος ἐγὼ κατίστειλα τὴν ἐξάλλον ὄρμην,
τὴν ρώμην, τὴν ἀλκὴν σας,
ἐσεῖς συνεπληρώσατε τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν,
καγῶ τὴν ἰοκὴν σας.

Τὴν δόξαν ἐπληρώσαμεν τοῦ κράτους τῆς Θεαλίας,
κάκεινο πάλιν τὴν ἡμῶν, καὶ λήμπει λαμπροτέρα,
πρὸ πάντων ὄμως μετρητὰς ἐπλήρωσε χιλιάς,
ἐσεῖς δὲ τὼρα δι' αὐτῶν πληρῶτε τὴν γαστέρα.

Καὶ τί δὲν ἐσκαρώσαμε ;
καὶ τί δὲν ἐψήφισαμε ;
ὄλους τοὺς «κακαρώσαμε,
'στὴ νόστα τοὺς ψοφῆσαμε.

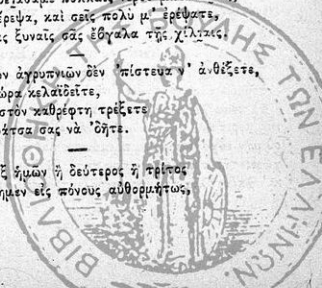
Μίς' ἀπὸ χύτρα μαγικὴ ὄγαζαμε νόκτα ἄμερ
ὄρασις καὶ παραδόρασις,
κί' ἓνα τορπιλλοβόλο μας ἐπήγγε ἄσ' τὸν αἶρα
ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Τοὺς λύκους τῆς ἀριστερᾶς
'στὰ πόδια τοὺς ἐλθώσαμε,
μὰ σήμερ μετὰ χαρὰς
σὰς λέγω πῶς ἔτελιώσαμε,
καὶ τὼρα σὰς παρακαλῶ
νὰ ξαναπαῖτε ἄσ' τὸ καλό.

Κί' ἐγὼ πολλὰ σὰς γυρέψα, καὶ σεῖς πολλὰ γυρέψατε,
κί' ἐγὼ καὶ σεῖς ἀδείρισμας πολλὰς νεροῦ μποτίλιας,
κί' ἐγὼ πολὺ σὰς ἐρεψα, καὶ σεῖς πολὺ μ' ἐρεψατε,
κί' ἀπὸ τῆ μύτη σας ζουναί σας ἐβγάλα τῆς χιλιάς.

Ἐτοὺς μύχθους τῶν ἀγγυτων δὲν πιστεύω ν' ἀθεῖσεται,
μὰ τὼρα κελᾶϊσεται,
καὶ ἄσ' τὸν καθάρτην τρεῖσεται
τὴν φῆτα σας νὰ ὄηται.

Καὶ κάθε πρῶτος ἐξ ἡμῶν ἢ δεύτερος ἢ τρίτος
οἱ πάντες ὑπεβλήθημεν εἰς πόνους αὐθορμήτους,

έκοισον τὸ βάσανον, έκοισον τὸ πάθος
νυκτερινῆς παρλάτας,
ἀλλὰ μᾶς ἀνεκοιφίζεν ὁ προσφιλέης μας *Ἄθως
μὲ ὄσιν σοκολάτας.

Ἐκοισας ὁ κάματος τοσοῦτου μαρτυρίου,
έκοισον τὸ πάθος μας καθὼς τὸ τοῦ Κυρίου,
καὶ νῦν τὸ Πάσχα φάγετε τὸ τρισυλογημένον
μὲ βουλιμιαν μάρτυρος καὶ ἴγητε ἴστω σεργιάνι,
ἂν λόγος δὲ σὰς ζητηθῆ περι τῶν πεπραγμένων,
νὰ δείξετε τὸ μούτρο σας, καὶ τοῦτο μόνον φθάνει.

Μὲ τὰ νερά ποῦ ἴραμας ἴνιγκαν ὄλοι λούσα,
ὄλος ὁ κόσμος ἐκθαμβος τὰ βλέπει μὲ τῆς λούπαις,
οὐ μὴν, καθὼς γνωρίζετε, πρὸς χάριν τοῦ Πλατοῦτα
καὶ τέλος εἰσαγωγικῶν ἐδάλαμα ἴστω σκούπαις.

*Ἀμὴν ἄμην, σὰς βεβαίω πῶς καὶ γι' αὐταῖς ἰδρώσαμε
κι' ἐπῆραμ' ἕνα σάρωθρο κι' ὄλους τοὺς ἰσρώσαμε.
Πηγαίνετε, πηγαίνετε, καὶ ἴστω τους ἔκει
πῶς ἐφορολογῆσαμε καπνὸ καὶ τουμπεκι,
καὶ λέγοντες τὰς δράσεις μας καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις
ὀσραίνεσθε μακάριον καπνὸν εὐώδους κνίσσης.

Πηγαίνετε, πηγαίνετε ν' ἀλλάξετε βραχί,
νὰ φάτε καὶ τῆς χίλιας σας μὲ ἴγια σας καὶ χαρά σας,
κι' ἂν γιὰ τὸν φόρο τοῦ καπνοῦ ἴθμισσον μερικοί,
τῆς γόπαις νὰ τοὺς ρίχνετε καὶ τάποτιγάρ σας.

*Ἀμὴν ἄμην, σγκώστε τὸν *Ἀτλαντα ἴστω ὤμους,
ἄμην ἄμην, ἀγρυνιῶν ξεχάστετε μαρτυρία,
κι' εἶπτε πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς πῶς ἴστως ἰδιοηρόδρομους
οἱ βουληφόροι δωρεάν θὰ πέρουν εἰσιτήρια.

*Ἀμὴν ἄμην, κηρύξετε μετὰ παροξισμοῦ
πῶς ἐνδοξος ἀνέτειλεν αἰὼν ἠλεκτρισμοῦ,
πῶς ὁ κυριάρχος ἄτρος ἴματάλεψ κι' ἐπέρασε
καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἴγρσσε.

Οὐ μὴν ἀφορολόγητον ροφῶντες ναργιλέ
ἴστω πῶς ἐξημίσησαν τοσαῦτα κεφαλαῖ
πρὸς τὸ καλὸν τῆς χώρας
εἰς ἀγρυνιας ὥρας.

*Ἀμὴν ἄμην, κηρύξετε μὲ ποικιλίαν τόνων
πῶς ἀνηρέπασαμεν τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν Προμηθεά,
ἄμην ἄμην, κηρύξετε πῶς μετ' ὄλιγον χροῖον
αὐτοκινήτων ἀμαζῶν θὰ μᾶς ἐκπαθῆ ἴθια.

Τὸν μακαρίτην τὸν ἄτιμον μὲ σπαραγμοῦς θρηγείτε
καὶ λέγετε πῶς τοῦ λοιποῦ τὸ πᾶν θ' αὐτοκινήται,
καθὼς τὸ κράτος μόνον του πρὸς πρόδον βαδίζει
χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ κινῆ, κανεὶς νὰ τὸ κουρδίζῃ.

Κλείνου αἱ πύλαι τῆς Βουλῆς,
ἀναχωρεῖτε, χαίρετε,
τὸ τί θὰ πῆτε, προσφιλεῖς,
μόναγος σας τὸ ζέρετε,
καὶ περιττὸν μοῦ φαίνεται κι' αὐτὸ νὰ σὰς τὸ μάθω,
οὐ μὴν εὐχαριστήσετε πρεπόντως καὶ τὸν *Ἄθω,
χωρὶς τῆς σοκολάτας του ποτὲ νὰ λησμονήτε,
κι' ἀπόστολοι καὶ κήρυκες ἠλεκτρισμοῦ γένητε.

Λίτε πῶς ἠλεκτρίσαμεν καὶζοντας βατράχους,
νωθροὺς καὶ ψυχραῖους,
λίτε πῶς ἱτοιμάσαμεν σφριγῶντας Τουρκομάχους
πρὸς μέλλοντα πολέμους.

Κηρύξετε πῶς οἱ καιροὶ ἴπεράσανε τῆς χλεύης
κι' ἴγινε τὸ Ρωμαῖκο τορπιλλοβόλου λίθης,
πῶς Γερμανοὺς ὀργανωθῆ τῶν ὀπλων θ' ἀριβαρῆ,
καὶ τότε πᾶν τὰ χωρατὰ,
καὶ τῆμα καὶ τζούμ τὰρὰ τατὰ,
καὶ σπαθίξε καὶ βῆρει.

Κηρύξετε πῶς τοὺς αὐλοὺς λεβήτων ἐκργάντων
θὰ τοὺς εὔρουν ἴστω βήματα καίντων Πορλαμίντων,
κηρύξετε τί δικασταὶ τὸ ἴκακον θὰ κρύνουν,
κηρύξετε τί πρόξενον μετ' οὐ πολὺ θὰ γίνου
ἴστω πρξενεῖα τῶν Ρωμηῶν, ἴστω πρῶτα κοινολάτα,
ὁ δὲ Ρωμᾶνος κι' εἰς αὐτοὺς θὰ στείλλῃ σοκολάτα.

*Ἀμὴν ἄμην, συμμάρτυρες, τὰς κεφαλὰς σας κλίνετε,
πηγαίνετε πρὸς τὸ παρὸν τῆς τοῖμπλις σας νὰ πλύνετε,
διακηρύττοντες παντοῦ πῶς τὰ τορπιλλοβόλα
τῶν στόλων τῶν κλειῶν
μὲς ἴστω εἰρήνης τοὺς καιροὺς θ' ἀνδραγαθήσου ὄλα
μ' ἐκρεῖς μηχανῶν.

Τέτοια λέγει μὲ τόνους ποικίλους
ὁ Κορρατίης ὁ Κόντης ἴστω φίλους,
μὲ κι' ἔκεινοι τοῦ λῆν ἐν χωρῶ :
γιὰ σου, Κόντη, καὶ τρὰ λὰ ραρό.

Τὰ ρουστῆρια μᾶς τᾶκανες ὄλα,
τοῦτο μόνον ἐν θέλεις εἶπῃ,
πῶς κι' ἴμεις ἐν ἐπάγμε φῶλα
γιὰ τὴν στρογγυα, γιὰ σὲ, τσελεπή.

Πῶς ἴνιγκαν ἡ ὄλλιγας μᾶς φάσσαις !...
τόσοι κόποι καὶ μόγθοι—γὰ χὰ! —
ἴπληρωθῆκαν μὲ ἴγίγαις συγνάσαις,
μὲ τῆς χίλιας ὀραγμαῖς μοναχά.

Πᾶμε πᾶμε, τοῦ κόμματος κῆδρος,
τί φρικτῶν μαρτυριῶν νυκτιαῖς !...
εἰς τὰς ἔβρας ἴμοῦσζαν ἔβρας,
καὶ τὰ μάτια ἴπετοῦσαν φωτιαῖς.

Γεῖα σου, Κόντη, καὶ νᾶσαι καλὰ,
τᾶρα σκούπαις βαστοῦμας ἴηλὰ,
κι' οἱ πιστοὶ μαθηταὶ κι' οἱ παππάδες
γιὰ Λαμπρῆς τῆς σγκόνουν λαμπάδες.

Μὲ τῆς χίλιας ὀραγμαῖς εἰς τὴν τοῖπη,
μὲ τὴν σκούπα σὲ χερί θρασῶ,
ξερωνίζομας σ' ὀποσον μᾶς βλέπει :
εβάρβα βάρβα, ποῖς εἶσαι ; τίς σὺ ; »

Πᾶμε πᾶμε, κι' ὁ τόπος ἄς χαιρῆ
πῶς ἐν τούτων τὸν νέον αἰῶνα
παλαιοσκούπαις βαστοῦμας ἴστω χερί
τροπάει μᾶς καὶ σύμβολα μόνια.